

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Arbor Vitæ Sive Vita Et Doctrina Christi

Ex Quatuor Evangeliiis In Meditationes Quotidianas Velvti Totidem Ramos
Distributa

Illsung, Jakob

Dilingæ, 1693

Meditatio CCCLXXV. Parabola Pharisæi arrogantis, & Hu,ilis Publicani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60727](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60727)

quam Creatori, Conservatori, Redemptori, Supremo Domino, continuo Benefactori maximo, & gravissimè à nobis & sæpissimè peccatis læso. Unde, quidquid fecerimus, necdum, quantum debuimus, fecimus, sed modicum quid, summè illi debitum. Ideo omni Favore & Gratiâ adhuc indignos nos æstimemus vi operis nostri; & omnia, quæ accipimus, Divinæ Misericordiæ & Munificentiæ in acceptis referamus.

MEDITATIO CCCLXXV.

*Parabola Pharisæi arrogantis,
& Humilis Publicani. Luc. 18. v. 9.*

PUNCTUM I. Dixit autem ad quosdam, qui in se confidebant tanquam Justi, & aspernabantur ceteros, Parabolam istam. Duo homines ascenderunt in Templum, ut orarent: unus Pharisæus, & alter Publicanus. Pharisæus stans, hac apud se orabat: *DEVS* gratias ago tibi, quia non sum, sicut ceteri hominum; raptores, iniusti, adulteri, velut etiam hic Publicanus. Jeiuno bis in Sabbato (id est, in hebdomade, unde dies numerabantur, prima Sabbati, secunda Sabbati) Decimas de omnium, quæ possideo. Luc. 18. v. 9. Considera, hîc à Christo describi hominem Superbum, qui licèt dicendo: *DEVS*, gratias ago tibi &c. omnia sua bona Gratiæ Divinæ adscripserit (alias enim non tantùm Superbus, sed etiam Hæreticus fuisset) tamen non Humilis, sed Superbus erat; quia adhuc sibi de suis bonis complacuit, seipsum & sua æstimavit, & alijs prætulit. Unde talem de Superbia reprehendit S. Paulus 1. Cor. 4. v. 7. *Quid autem*

rem habes, quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris, quasi non acceperis? Ne ergo Phariseus ille sibi complaceret, & notorio peccatori gravissimo se preferre auderet, cogitare debuisset, quòd si DEVS sibi Auxilia alteri, & alterius Auxilia sibi dedisset, aliter longè Sanctius, & ipse adhuc pejùs vixisset. Preterea debuisset timere suam inconstantiam, & mutabilitatem, ne scilicet ipse, uti factum est, fieret alter peccatore deterior, & peccator melior ipso. Adhuc non debuisset cogitare ac respicere mala, quæ non habebat; & bona, quæ habebat: sed convertere oculos ad mala, quæ habebat; & ad bona, quæ non habebat. Et licet non invenisset in se gravia peccata, debuisset metuere, ne eadem se laterent; ac diceret apud se, quemadmodum S. Paulus: *Nihil enim mihi conscius sum, sed non in hoc justificatus sum.* 1. Cor. 4. 4. Neque tantùm debuisset sibi gratulari, quòd quædam magna & mortalia peccata non commiserit, sed potius animo revolvere multitudinem venialium suorum peccatorum, & propter hæc dignum se censere, qui sinatur successivè labi in gravissima peccata, atque adeò tanta, ut fieret omni peccatore deterior. Imò debuisset ab omni vana complacentia atque ab aliorum contemptu cavere sibi, ne propter hanc ipsam Superbiam à DEO desereretur. Quod itaque Phariseus ad evitandam Superbiam debuisset facere, tu facito.

PUNCT. II. *Es Publicanus à longè stans, nolens nec oculos ad Cælum levare: sed percutiebat pectus suam, & dicebat: DEVS propitius esto mihi peccatori.* v. 13. Confiteri hinc à Christo describi hominem Humilem; & agnitis suis peccatis, vilissimam de se habet opinionem.

nem, & omnes alios se meliores æstimans, de se solo precatur: *DEVS propitiuss esto mihi peccator*: Qui propterea etiam semper vilius & deterius eligit, quemadmodum iste Publicanus elegit locum à Sanctuario, five à Sancto Sanctorum longè remotum; námque verè Humilis eligit semper locum infimum, officium infimum &c. Indignum etiam se cenlet aspectu Cæli, & omni Favore Cælesti, imò omni bono. Ideo Publicanus nec oculos volebat ad Cælum levare. Præterea vilissimam illam opinionem, quam Humilis habet de se, vult etiam ab alijs de se haberi. Hinc non occultat, nec dolet, si defectus sui alijs innotescant, sed potius eos ipse manifestat; sicut iste Publicanus tundens pectus, ac profitens se peccatorem, audiente Phariseo, hujusmodi Humilitatis de se exemplum dedit, æquissimo animo ferens, se à Phariseo contemni.

PUNCT. III. *Dico vobis: Descendit hic justificatus in domum suam ab illo (id est, Præ illo)* Quia Phariseus vel non habuit Gratiam Justificantem propter alia præcedentia peccata; vel habitam amisit per injustum & gravem contemptum Proximi; vel si habuit & retinuit, tamen omne ejus Jejunium, & solutio Decimarum, non tantum Gratia Justificantis merebatur, quantum merebatur Publicanus perfectè Contrito & Humiliato Corde. *Quia omnis, qui se exultat, humiliabitur; & qui se humiliat, exalabitur.* Luc. 14. v. 11. Superbia enim est radix omnium vitiorum: Humilitas autem, teste Gregorio Lib. 23. Moral. c. 13. Magistra est, omniumque Mater Virtutum. *Quia DEVS Superbis resistit, Humilibus autem dat Gratiam.* 1. Petri. 5. v. 5. Expende hinc etiam Divinam Misericordiam

356 *Ab Octava SS. Corp. Christi usque ad Adventum*
dian, quàm prompta sit ad dandam Veniam; &
quàm verè Pœnitens David Ps. 50. de Clementissi-
mo DEO dicat: *Cor Contritum & Humiliatum DEVS*
despicies.

MEDITATIO CCCLXXVI

Christus Parvulis Manum imponit

Matth. 19. v. 13. Marc. 10. v. 13. Luc. 18. v. 15.

PUNCTUM I. *Tunc oblatis sunt ei Parvuli, ut Manus eis*
imponeret, & oraret. Matth. 19. v. 13. Per hanc
Manuum Impositionem, & Orationem designatur,
& quasi præfiguratur Sacramentum Confirmationis
in quo Christus per Episcopum idem facit. Unde se-
cut parentes Parvulorum, vel ipsi etiam Parvuli,
qui fuerunt adultiores, pro summa gratia habuerunt
quando Christus illis Manus imposuit, & oravit, sive
benedixit illis; ita pro summa gratia habendum est
Sacramentum Confirmationis, nec ejus effectus fru-
straneus, & inutilis per torporem nostrum redden-
dus; sed in illius virtute contra visibiles & invisibiles
hostes fortiter & constanter pro Fide, pro Virtute,
pro Gratia primæ, in Baptismo acceptæ, conservatio-
ne pugnandum. Ex hac Manuum impositione etiam
discant illi, qui Proximi Salutem procurant, duo se
præstare debere; primum, ut manus ei imponant,
id est, opere juvent; alterum, ut pro eo orent.

PUNCT. II. *Discipuli autem increpabant eos (scilicet*
offerentes; vel ut Marcus c. 10. v. 13. ait: Commi-
nabantur offerentibus, id est, serio vultu repellabant
ne Christum à conversatione cum adultis, atque à
Prædicando.